

ใบความรู้ที่ ๔ เรื่อง เครื่องหมายวรรคตอน
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๗ เรื่อง วรรคตอนสะท้อนคิด
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๗ เรื่อง รู้ดีเครื่องหมายวรรคตอน (๑)
รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๒๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒

เครื่องหมายวรรคตอน

- เรียกว่า จุด หรือ มหัพภาค (มะ-หับ-ปาก)

๑. ใช้เขียนหลังอักษรย่อ เช่น

พ.ศ. (พอ- สอ) ย่อมาจาก พุทธศักราช
(พูด-ทะ-สั๊ก-กะ-หรวด)

กทม. (กอ- ทอ-มอ) ย่อมาจาก กรุงเทพมหานคร
(กรุง-เทบ-มะ-หา-นะ-คอน)

๒. ใช้เขียนหลังจำนวนเลขที่มีจุดทศนิยม เช่น

๒๐.๕๐ บาท (ยี่-สิบ-บาท-ห้า-สิบ-สะ-ตาง)

๕๐.๑๐ (ห้า-สิบ-จุด-หนึ่ง-ศูนย์)

๓. ใช้เขียนคั่นเวลาชั่วโมงกับนาที เช่น

๑๖.๓๐ น. (สิบ-หก-นา-ลิ-กา-สาม-สิบ-นา-ที)

- , เรียกว่า ลูกน้ำ หรือ จุลภาค (จุน-ละ-ปาก)

๑. ใช้เขียนคั่นจำนวนเงินเลข ๓ หลัก ในแต่ละช่วง เช่น

๑,๐๐๐ (หนึ่ง-พัน-บาท-ถ้วน)

๒,๑๐๐,๐๐๐ (สอง-ล้าน-หนึ่ง-แสน-บาท-ถ้วน)

๒. ใช้เขียนคํานววรรคตอนของคำ หรือ ข้อความ เช่น
ทรามชม, ทรามเซย (ชาม-ชม, ชาม-เซย) น.
หญิงงามน่ารัก, นางงามผู้เป็นที่รัก.

หมายเหตุ . (มหัพภาค) กรณีที่ใช้จบประโยค , (จุลภาค)
กรณีที่ใช้คํานววรรคตอนของคำหรือข้อความ (ประโยคย่อย)
ปัจจุบันพบที่ใช้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน
และการใช้เฉพาะบุคคลไม่พบทั่วไป

“ ” เรียกว่า เครื่องหมายคำพูด หรืออัญประกาศ
(อัน-ยะ-ประ-ภาค)

ใช้เขียนคร่อมคำหรือข้อความเพื่อแสดงว่าคำหรือข้อความนั้น
เป็นคำพูด หรืออ้างถึงเพื่อเน้นความนั้นให้เด่นขึ้น เป็นต้น เช่น
ครูพูดว่า “ให้ช่วยกันเก็บกวาดให้เรียบร้อยเมื่อทำกิจกรรม
เสร็จแล้ว”

หมายเหตุ ในการอ่านอย่างเป็นทางการให้อ่านว่า “อัญประกาศเปิด”
เมื่อเริ่มต้นข้อความ และอ่านว่า “อัญประกาศปิด” เมื่อจบ
ข้อความ

- เรียกว่า ขีดสั้น หรือ ยติภังค์ (ยะ-ติ-พัง)
หรือยติภังค์ (ยัด-ติ-พัง)

๑. ใช้เขียนคํานการสะกดคำเพื่อการฝึกอ่านขั้นต้น เช่น
ส้ม อ่านว่า สอ-โอะ-มอ → สม -ไม้โท → สัม

๒. ใช้เขียนคั่นพยางค์ของคำอ่านซึ่งเขียนตรงมาตราเพื่ออ่านได้ง่ายขึ้น เช่น

พุทธา อ่านว่า (พุ-ต-ซา)

ภาษาไทย อ่านว่า (พา-สา-ไท)

๓. ใช้เขียนให้ทราบว่าพยางค์หน้ากับพยางค์หลังนั้นติดกันหรือเป็นคำเดียวกัน ตัวที่เขียนแยกนั้น จะอยู่ในบรรทัดเดียวกันหรือคนละบรรทัดก็ได้ เช่น

ริง-ผึ้ง

อาต-มา

() เรียกว่า วงเล็บ หรือ นขลิขิต (นะ-ชะ-ลิ-ขิต)

ใช้เขียนครอบคำหรือข้อความ เช่น

คำว่า สดมภ์ (เสา, หลัก, ช่อง) มักเขียนผิดเป็น สะดม (ปล้น) สะดมภ์

คำว่า ถือหาง ก. เข้าข้างฝ่ายที่ตนพอใจ (มาจากภาษาชนไก่ ยึดเอาไก่ตัวใดตัวหนึ่งในการต่อรอง)

หมายเหตุ ในการอ่านทั่วไป เมื่อถึงเครื่องหมายวงเล็บเปิด ให้อ่านว่า วงเล็บเปิดและเมื่อถึงเครื่องหมายวงเล็บปิด ให้อ่านว่า วงเล็บปิด

๗ เรียกว่า ไปยาลน้อย (ไป-ยาน-น้อย) หรือ (เปยยาลน้อย)

ใช้ละคำที่รู้จักกันดีอยู่แล้ว โดยละส่วนท้ายไว้ เหลือแต่ส่วนหน้าของคำพอเป็นที่เข้าใจ เวลาอ่านต้องอ่านเต็มคำ เช่น

กรุงเทพฯ ละจากคำเต็มว่า กรุงเทพมหานคร
อ่านเต็มว่า กรุงเทพมหานคร
โปรดเกล้าฯ ละจากคำเต็มว่า โปรดเกล้าโปรดกระหม่อม
อ่านเต็มว่า โปรด-เกล้า-โปรด-กระ-หม่อม

ฯลฯ เรียกว่า ไปยาลใหญ่ (ไป-ยาน-ใหญ่) หรือ (เปยยาลใหญ่)

๑. ใช้ละคำหรือข้อความข้างท้าย เวลาอ่านให้อ่านว่า ละ หรือ
และอื่น ๆ เช่น

ในสวนสัตว์มีช้าง เสือ สิงโต ม้าลาย ฯลฯ

อ่านว่า ใน-สวน-สัตว์-มี-ช้าง-เสือ-สิง-โต-ม้า-ลาย-ละ
หรือ ใน-สวน-สัตว์-มี-ช้าง-เสือ-สิง-โต-ม้า-ลาย-และ-อื่น ๆ

๒. ใช้ละข้อความตรงกลาง เวลาอ่านให้อ่านว่า ละถึง เช่น

พยัญชนะไทยมี ๔๔ ตัว มี ก ฯลฯ ฮ

อ่านว่า พะ-ยัน-ชะ-นะ-ไท-มี-สี่-สิบ-สี่-ตัว- มี-ก-ละ-ถึง-ฮ